

Utolsó tavasz

Nincs több tavasz, nincs ékeesebb,
a szél vizektől fényesebb,
ünnepre cseng a Nap szeme,
nézése csorduló zene.

Nem jár senki a fák alatt,
csak én s egy elképzelt alak,
akit álmodtam szüntelen,
most hangtalan suhan velem.

Fölragyog tisztán, mint az ég,
mégegyszer minden, ami szép;
amiért éltem, átzokog
rajtam s az éneklő sorok

ösvényén, mint öröm, megyünk,
virágok suttojják nevünk,
hajunk az árnyék-gallyakon
úgy leng, mint szélborzolta lomb.

Pattan a béklyó lelkeimen,
mely fojtogatta életem,
s ki jött a kétkedés mögül,
most rám nevet, pillámra ül,

s a mindenségnek énekén
egyszer s utolszor még enyém.

(Karom között szobor marad,
nézésén messzeség fakad,
amiben hallgatók kezek
jegyén halál az ékezet.)

Nem őrzi semmi

Semmi anyag nem őrzi lábnyomod
a hó elolvadt elfolyt a homok
semmilyen hang nem őrzi léptedet
a házak méla dobja néma lett

szemed színét nem őrzi semmitem
(csak álmodónak barnaszép a csend)
szavaid selymét nem vigyázza más

csak néhány ittfelejtett suttogás

melled ringása szélvizekbe fúlt

mint meddő gyöngy ragyog kagyló a mult

derekad nádját elcsapta a kés

a halott nádnak nincs már ébredés

arcod bilincse gleccser-kék idő

szép mint a jég keményebb mint a kő

Olyan mégis

Bár ujjaim alól a játék

úgy folyik mintha vér csorogna

s kezem a billentyűk gerincén

meg-megbicsaklik undorodva

bár gondjaink naponta nőnek

s a holnapok rosszakaróink

bár naponta kell hogy újra fájjon

századszor tépett húsa szánkknak

mert napról napra újra sebzik

szilánkjai a hazugságnak
mert hazugság óvja lelkeinket
s az elkiáltott szó fejünkre
bajjal haraggal visszatéved

OLYAN MÉGIS A MI SZERELMÜNK

mintha háztetők közt orgona szólna
a csatornák karcsú orgonasípok
a földből szívják dalukat
s az égből mise zendül a záporokban
az álmos délutánokon
a dzsezzorgona üvegsípjai sírnak
verebek kapják föl fejüket a hangra -

ó hallgasd a háztetők között
mégiscsak a mi dalunk árad
s a templomtornyokon felfut az égre

Istenkisértés

Elindultam, vittelek magamban;
a kirakatok rám dobálták arcod -

itt nézelődtél. Folyton szólt a dallam,
szólt este, reggel, örömben, haragban,
köztünk a hídnak pilléreket tartott.

Elindultam, érő alkonyatban,

te biztos voltál -

minden más folyékony,

mint múló eső mendegélő Napban;

te ének voltál, vittelek magamban,

s míg fenn kalimpált Ikarus vagy Phaeton,

Phaeton = a napisten Helios fia

üstökös Boeing mennydörgött kevélyen,

csóvák foszlánya fénylett a hajamban -

ezüstben mentem.

Vittelek magamban,

beültetett mellkasomba régen

professzor Barnard -- szív helyett dörömbölsz

Dr. Barnard, Délafrikai szívsebész

bordáim rácsán, zúgsz, vagy sírva bömbölsz,

míg szünet nélkül szól, beszél a dallam,

tebenned, bennem, lenn és a magasban.

Tekintetteddel kirakatot törsz be,

ujjaddal csókolsz legdrágább cipőket,

s míg válogatsz, mi bólogatjuk őket.

Így álldogáltunk. Tenyerem befogta
kölykök kezét s novő Napba dobta,
nyugat nyugágyán sejde táncok nőttek
kiugráltak a gyepre, hol a csend járt,
örök zenéket szótlan hallgatódzott -

kislányom már a fák közt ringatódzott,
fiam a sárkány farkába fogódzott,
s mint Ikarus, a gögös boltra felszállt -
te elindultál, ámultam utánad,
a szobrász cipő jól dicsérte lábad
elől s mögöttünk szólt és szólt a dallam,
szökdelve mentél, elvittél magadban,
pengett a járda, táncolt szét a pázsit,
esthajnalcsillag: szárnyalt az a másik,
kislányom lenn, fiam fenn, én magamban
mentem és mentem; hallgattam, hogy ásít
szerte a város, magányt este fásít
lány muzsikákkal.

Szólt és szólt a dallam,
enyém volt, amit elvettem, s mit adtam,
visszatért hozzám; bennem, mint az oltár
letérdeltél, s a kóruson a dallam

fürtözött, ívelt - bachi összhangzattan.

S beszéltél bennem,

bennem vándoroltál,

beszéltem benned,

benned vándoroltam;

s beszéltek bennünk, mint papban a zsoltár,

fiunk és lányunk. Három sebed voltam:

a hit, a bánat, s mint jövőnk, a gyermek.

Az est kigyulladt, fénylett mint a dallam,

mely bennünk ébredt. Mentem, hûs-magamban,

fölöttünk sorsunk csillagképe dermedt,

sötétség lángolt; mentem tûz-magamban;

a boldog fûre tánc pihent le halkan,

valahol, messze, hûr csendült bokádon,

csukott pillámon visszhangzott az álom,

a mennybolt sátra suttogott alattam,

míg kuporogtam megszentelt szekéren;

a szalma között szunnyadt fiam, lányom,

mellettem ültél némán, holtfehéren,

kocsisunk volt az édes szánom-bánom;

csillag repeszek szisszentek a réten -

és mentem, mentünk, veletek, magamban,

a rúd dalolt, és szólt, és szólt a dallam -

lovaink lába utat vert az égen

Beszélj

Fáradt a víz, már nincs veszély,

hallgat a víz, hát most beszélj.

Eleget téptek viharok,

kalóz-kalandok, italok

(korunk csodája hogy vagyok),

hullám rohant, a lárma fájt,

félelem szabta át a tájt,

de most már csönd van. Most beszélj,

hangodon már mitsem ront a szél,

pihenve egy-egy mondaton

miséző lelked hallgatom,

nem zúgnak badar muzsikák,

s tündöklő halként úszik át

életemen, hogy létezel -

áldjon egy áldás és ezer,

hála, igen, és köszönöm,

szabódva, át a közönyön,
mely következett a harc után,
hát így, öregén és sután
(míg halkán ketyeg az urán)
tápázkodom a hangodért -
beszélj.

A tegnap végetért.

(S mint boa constrictor, a jövő,
rettentő zugból jön elő.)

Megrongált idő

A vak kezekkel szaggatott idő
ellenségem lett. Vére rám csorog,
és megmérgezi meztelen szívem.
Roncs testét görnyedten viszem,
lábamban ólom, elhasznált erőm,
s az elpocsékolt, szent energiák,
miknek összessége volna életem,
nyakamon függnék, mint meddő teher.
Kérlelem a megsértett időt,
legfontosabb szavam: kegyelem,
de hasztalan, nap mint nap gyengülök,

s a csillagtestű, kóbor éjszakák,
sorsom tudói, búcsút intenek.
S ki életemnek rossz sáfára voltam,
s lettem magamtól ily korán öreg,
lesem jövőm a vándor csillagokban,
míg vállamon a roppant göngyöleg,
a vak kezekkel megrongált idő,
s koponyámban csend és örület,
a rácsok mögött reszkető tüdő,
a számon bűnöm büntető szavak,
hogyan nem ismertem azt, hogyan nem szabad,
a kezeimen Krisztus-sebhelyek -
magam ütöttem húsomba szöveget -
míg fönn apám, megköpve tenyerét,
befogta már a Göncöl-szekerét.

Arc, mennyboltra marva

Április ősze harmatában

készülök a télre. -

az első és utolsó is ez lesz -

vijjognak vércsém az égre.

Ó, vércsék, vers- s madárkisértők,
ó, szárnyak, elmúlás nesze;
neked adom a földi tájat,
vedd e kis anzikszot, nesze.

Itt járt, ivott, s törpén bolyongott
egy órjás, és szemüregén
a világúr ritka nincse kongott;
s elmúlt a fény szüretén,

mely apró árnyékát úgy növelte,
hogy maga is nőtt, és belehalt
saját éjébe. Ám a hajnal
egy arcot a mennyboltra mart.

Virágteremtő sebhelyek

Elmenni úgy hogy ittmaradni,
meghalni úgy, hogy élj tovább,
bort, hogy ne fogyják, úgy harapni -
tudod, hogy nincsenek csodák.

Tudod, hogy rövid villanásunk
kiég a sötétség hegyén,
s nem költ erő, hogy újra látsszunk
liliom mennybolt tetején.

De mégis, úgy csókolj port, palántát,
kiszáradt sorsú telkeket,
énekké tépd a földi lármát,

fogaddal vérezz lelkeket -
hogy megőrizték a csókok álmát
virágteremtő sebhelyek

A nap vége

A tavasz tart ma esküvőt velem
násznagyom az élet - már öreg
tanum kilencven kihült szerelem
a harang üst a Biblia törek
a süket Isten némán mutogat
haja bozontján ottmaradt a tél

a jeggyűrűnkön mókus fen fogat

avarba ejti szarka elviszi

utána futok gólyalábakon

combom között egy kettős domb hiszi

hogyan ifjú vagyok s időt a bába fon

ölekezésem fáradt ritmusán -

a tavasz tart ma esküvőt velem

hát megölelem a világot busán

bikán vadul büszkén hisz szeretem -

még egy-két évig nagyon kell nekem

a színek tánca illatok zaja

az Úristennél szentebb szerelem

s a részeg hit hogy voltam valaha

tékozló vándor

folyton elmenő

örökké úton mindig lázasan

szeretve szidva - nem védett tető

mosták az esők meztelen hasam

tengerek partján hol a hordalék

a zafír égtől kontrafényt kapott -

szakasztott menny volt énekelt a lég

Odysseusról, Circéről dalolt

bennünk és távol úsztak szigetek -
a Nap lement és felbuggyant a Hold
a pőre alkony búsan sziszegett
a delfin sírt a szépség búcsúzott
s én fölriadtam fázva őregen
s már nem hittem hogy repülni tudok -

a tavasz tart ma esküvőt velem

Aranyfüst

Mikor sáfrányoktól bojtos lesz a szél
s a bánatok törésvonalain
kakukkfű harsan mint a tüsszenés
majd megállok a Napban
kopasz tarkómat elborítja füstje
az aranyfüst mely úgy bolyong a tájon
mintha az idő ódája lenne

és akkor az emlék felpattan
mint gondatlanul leláncolt szelence
és nevetésed öltései az égen
sugarakból szabnak mellényt a messzeségnek

az út mentén egy kunyhó
a roskadás előérzetében
kitárja utolsó ajtaját
s nyoszolyát kínál a rongymocsár közt

s én akkor mégegyszer s utólszor
megöllelek

Asszonyom

Téged

s míg a part mögött morajlás hallik
és egészen új csillagképek nyílnak
és dacosan elindul egy illat
hogy virágokat szenteljen a réten

én útrakelek végképp egyedül
azon az új idegen bolygón
a patakoknak szánom arcomat
a kavicsokon holdfény hegedül
s mint szerzetesek háta
a hegyek
mennek
mennek

a végtelenbe -

és nem néznek vissza sohasem